Народна казка №266

У старого була дочка красуня, жив він з нею тихо й мирно, поки не оженився на іншій бабі, а та баба була зла відьма. Не полюбила вона падчерку, пристала до старого: «Прожени її з дому, щоб я її й в очі не бачила». Старий узяв та й видав свою дочку заміж за хорошу людину; живе вона з чоловіком та радіє і народила йому хлопчика. А відьма ще дужче злиться, заздрість їй спокою не дає; підстерегла вона час, обернула свою падчерку звіром Арись-поле і вигнала в дрімучий ліс, а в падчерчине плаття вбрала свою рідну дочку і підсунула її замість справжньої дружини. Так все хитро зробила, що ні чоловік, ні люди — ніхто обману не бачить. Тільки стара мамка одна та й зметикувала, а сказати боїться. З того самого дня, щойно дитина зголодніє, мамка понесе її до лісу і заспіває:
Арись-поле! Дитя кричить,
Дитя кричить, пити-їсти хоче.
Арись-поле прибіжить, скине свою шкуру під колоду, візьме хлопчика, нагодує; потім надіне знову шкуру і піде в ліс. «Куди це мамка з дитиною ходить?» — думає батько. Став за нею приглядатися; побачив, як Арись-поле прибігла, скинула з себе шкуру і стала годувати малюка. Він підкрався з-за кущів, схопив шкуру і спалив її. «Ох, щось димом пахне; чи не моя шкура горить!» — каже Арись-поле. «Ні,— відповідає мамка,— це, певно, дроворуби ліс підпалили». Шкура згоріла, Арись-поле прийняла попередній вигляд і розповіла все своєму чоловікові. Тієї ж миті зібралися люди, схопили відьму і спалили її разом з її дочкою.